

det var Organisationstvangen og Tyranniet indenfor Organisationslivet. Det ærede Medlem kunde jo passende give de højtærede Ministre et Instruktionskursus; thi her havde i Sandhed været noget at øve sig paa for den højtærede Minister for offentlige Arbejder, noget at slaa ned paa og tage fat paa med haard og stærk Haand og vise de Herrer Arbejdsgivere, at de maatte saa sandt konkurrere i det frie Marked med de Forretninger, der nu en Gang fandtes paa Pladsen. Jeg tvivler ikke om, at hvis denne Optræden var blevet udvist af Arbejdernes Organisation, saa vilde den højtærede Trafikminister have rejst sig i al sin Magt og Vælde og protesteret mod dette Tyranni, og han skulde nok have faaet andre til at udføre Arbejdet, hvis de paagældende fremdeles havde nægtet at udføre det, fordi en eller anden af de øvrige Herrer Mestre paa Pladsen ikke passede dem. Jeg tillader mig derfor endnu en Gang at hævde, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder ved denne Lejlighed har udvist en Omgang med det offentliges Midler, som paa det skarpeste maa misbilliges. Der tales saa ofte om denne Regerings Kamp mod Organisationstyranniet; men det viser sig altid, at den Styrke, hvormed Ministeriet optræder, den ligger altid i Næveslaget nedefter.

Bjerring: Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen fremsatte for nogle Dage siden nogle nationaløkonomiske Betragtninger. Jeg skal ikke saa meget komme ind paa disse Betragtninger — de vækker jo nærmest Beundring i Snolderød eller i Rudme Friskole, herinde giver de ikke Anledning til nogen særlig stor Debat —, men det ærede Medlem kom ogsaa ind paa nogle Betragtninger vedrørende Statens Tjenestemænd. Jeg havde tænkt mig, at der nu, efter de store Resultater, som Sparekommissionerne har haft, og som ikke mindst Venstres Mænd roser sig af, kunde være blevet Stilhed om dette Spørgsmaal. Men det ærede Medlem har ikke ment, at dette var formaalstjenligt. Han har fremdraget dette Spørgsmaal, og han har gjort det paa den Maade, som man altid gør det fra Venstres Side, saaledes at man mærker, at der ikke dér gør sig nogen særlig Velvillie gældende overfor Tjenestemændene. Det ærede Medlem fremsatte den geniale Tanke, at Tjenestemændene skulde ophjælpe Valutaen ved at gaa ned i Løn. Jeg tænker, at næste Gang vil en anden genial Venstremand foreslaa, at Statens Tjenestemænd skal spare noget sammen, saaledes at man gratis kan bygge

Lille Bælts Broen, saa kommer man fuldstændig ud over de finansielle Vanskeligheder ved dette Spørgsmaal, naar det kan løses uden nævneværdig Udgift for Staten.

Det vilde føre for vidt at komme ind paa alle de urigtige Paastande, det ærede Medlem har fremsat; jeg skal kun holde mig til nogle ganske enkelte af dem. Det ærede Medlem hævdede med stor Rørelse i Stemmen, at Lønningskontoen nu androg ca. 250 Mill. Kr. Det nøjagtige Tal er 244 073 000 Kr. Dette Tal stiller det ærede Medlem i Relation til Statens Budget. Det er en meget stor Vildfarelse. Disse 244 Millioner skal ikke stilles i Relation til Finanslovsforslaget for 1923—24, som er paa ca. 400 Mill. Kr., idet den store Lønningsudgift, som findes ved alle Trafikaterne, Jernbane-, Post- og Telegrafvæsen, Statshavnene og andre Statsvirksomheder, afholdes paa de respektive Statsvirksomheders Budgetter, der kun figurerer enten med Overskud eller Underskud paa Statens Budget. Disse Lønningsudgifter andrager ca. 164 Millioner, saaledes at den Del af Lønningskontoen, der skal ses i Relation til Statsbudgettet, bliver ca. 80 Millioner eller en Femtedel af samtlige Statsudgifter. Akkurat paa samme Maade har man søgt at opøre det for Københavns Kommune. Vi saa i sin Tid nogle Beregninger i Venstrebladet „København“, hvorefter omtrent hele det Beløb, der blev udskrevet i Skat til Københavns Kommune, gik til Tjenestemændenes Lønninger. Det er jo en fuldstændig fejlagtig Opfattelse, idet nemlig Gasværk, Elektricitetsværk, Vandværk og Sporveje afholder Lønningsudgifterne paa deres eget Budget, og hvad der bliver tilovers, eller hvad der mangler, er det eneste, der kommer til at figurere paa Statens Budget. Det er selvfølgelig et Udslag af den demagogiske Agitation, Venstre jævnligen fører.

Efter at have berigtiget denne Vildfarelse af det ærede Medlem skal jeg fremholde nogle ganske enkelte Ting. For det første, at Tjenestemændene fra 1908 til 1919 var lønnet efter samme Lønningslov, en fuldstændig forældet Lønningslov. Jeg tror ikke, der kan paavises noget Sted, hvor Overenskomsten har staaet uantastet i samfulde 11 Aar. For det andet, at Tjenestemændene kom sidst med, og at Dyrtidstillægene først faldt længe efter Prisstigningen. For det tredje, at Tjenestemændene særlig i Trafikaterne udrettede et stort og ofte besværligt Arbejde med dertil hørende Overarbejde, en lang Tid fuldstændig gratis og lige i de sidste Krigsaar for en latterlig lav Betaling. For det fjerde,